

Η ΤΕΡΕΖΙΝΑ

(15^η σελ. 106)

ΔΕΚΑ ΟΚΤΩ ΛΙΡΑΙ!...

Τὸν πατέρα τοῦ Σταμάτη τὸν ἔλεγαν Παπα-Θεοφάνη· ἦτο ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας μιᾶς μικρᾶς καὶ ἀποκέντρου ἐνορίας τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ ἐνοριῖται τοῦ Παπα-Θεοφάνη ἦσαν πτωχοὶ ἄνθρωποι, κατὰ κηπουροί, κατὰ ξυλουργοί, καὶ δι' αὐτὸ ὁ παπᾶς τῶν εἶχε ὀλίγα τυχηρά· καὶ ὅταν ἤρχοντο μεγάλοι ἑορταὶ διὰ τὰ ἐθγάλη δίσκον, οὔτε πεντάραις καὶ δὲν τοῦ εἶδαν, ἀλλὰ δὶλεπτα καὶ μονόλεπτα. Καὶ εἶχε καὶ

Ἔτος Ε'.

εις την Μονή των 'Ασωμάτων' επέρασε το κατώφλιον, τον περίβολον· ή βρύση που είχε εις τον περίβολον ήβηλεσε να του φωνάξη και αυτή με τον φίθουρον του τρέχοντος νερού της: Κλέπτης! κλέπτης! αλλά ο Σταμάτης επρόφθασε και έμβήκεν εις το προαύλιον, και έμβήκεν εις την εκκλησίαν ή εκκλησία έμύριζε λιβάνι· εις τα μανουάλια έκαιαν δύο μικρά κηρία· έμπρός εις τας μεγάλας εικόνας των αγίων έκαιαν κανδήλια ο παππής έλεγε την στιγμήν εκείνην το Φως ήλαρον αγίας δόξης· ο Σταμάτης παρετήρησε τριγύρω· μόνον δύο τρεις γέροι καλόγηροι της Μονής ήσαν εις τα στασίδια· έστρωμάχθη εις μίαν γωνίαν και έσήκωσε τούς οφθαλμούς του προς τούς 'Αγίους.

'Αλλά και τώρα ήρχισε να τρέμη· τον έπιζεν ένας τρόμος πολύ μεγαλειότερος, πολύ τρομερώτερος από εκείνον που τον έπιζεν όταν ειδε τον χωροφύλακα· ο Σταμάτης τούς 'Αγίους τούς έφοβετο περισσότερο και από τούς χωροφύλακας· οι χωροφύλακες είμπορούσαν να τον στείλουν εις την φυλακήν, αλλά οι 'Αγιοί είμπορούσαν να τον στείλουν... εις την κόλασιν!... Και οι 'Αγιοί τον έδλεπαν με άγριεμένους οφθαλμούς, ώχροι από τον θυμόν των, πρό πάντων ο 'Αγιος Νικόλαος ο οποίος ήτο έμπρός του· ο Σταμάτης είχε καρφώσει το βλέμμα του επάνω εις το πρόσωπόν του και τον έπαρτηρούσε, και τον έπαρτηρούσε, και του έφάνη ότι τα χρωματιστά του χείλη θα κινήθουν, θα του φωνάξουν: Κλέπτη! ότι αι χείρες του θα αποσπασθουν από τον τοίχον, θα τον πιάσουν, θα τον στείλουν εις την κόλασιν!...

Εις την κόλασιν!... είχε διαβάσει εις μερικά βιβλία του πατέρα του, πρό πάντων εις την 'Αμαρτωλών Σωτηρίαν· τί τρομερών, φορικτών πράγμα είναι ή κόλασις με τας αιωνίας φλόγας της, με τα βασανιστήρια των διαβόλων, με τα νύχια των άμαρτωλών που έβγαίνουν από τούς δακτύλους και πλέουν εις καζάνια γεμάτα πίσσαν που βράζει!... Ω! ή κόλασις! ή κόλασις!

Εις μίαν βίαιαν κίνησιν την όποίαν έκαμεν από την τρομάρα του, αι λίραι εκωδώνισαν εις το θυλάκιόν του.

— Τί; ειπε· ζητώ συγχώρησιν από τούς αγίους, αφού την άμαρτία μου την έχω έδω, εις την τσέπη μου; πρέπει να ταις 'δγάλω απ' επάνω μου αυταις ταις λίραις· πρέπει να ταις πάγω εις την θέσιν των, εις το συρτάρι του τραπέζιου!...

Κ' εύγηκε βιαστικά από την εκκλησίαν και ήρχισε να τρέχη· δεν ήτο πλέον κουρασμένος, κομμένος· έτρεχεν ως να είχε πτερά εις τα πόδια του, και δίχως να σταματήσει, έφθασε μετ' εν τέταρτον λαχανιασμένος, εις το σπητάκι των.

Εμβήκε κρυφά κρυφά εις το δωμάτιον όπου ήτο ή τράπεζα με το συρτάρι· έπλησίασε με καρδιοκτύπι· αλλά διατι έστάθη παραχαλισμένος, ήλίθιος;

Το συρτάρι ήτο κλειστόν, κλειδωμένον· το κλειδί θα το είχε πάρει ο πατέρας του. . . .

Λοπόν; τί να κάμη; πώς να τας βάλη εις την θέσιν των αυτας τας κατηραμένας κλεμμένας λίρας;

'Α! ανάμεσα εις το συρτάρι κ' εις το επάνω μέρος του τραπέζιου ήτο μία χαραγμάδα· απ' αυτήν σιγά, σιγά, άργά, άργά, με αγωνίαν, τρέμων άν ήκουε βήματα, τριγμόν, άνοιγμα θύρας, φωνήν, ήρχισε να ρίπη εις το συρτάρι μίαν προς μίαν τας λίρας· ως να είχαν πλακωμένην την συνείδησί του εκείνη αι δεκαοκτώ λίραι, όσάκις έρριπτε μίαν έγίνετο έλαφρότερα· είχε ρίψει δεκα έπτά, του έμεινε μόνον μία, ήτοιμάζετο και αυτήν να την ρίψη, ότε ήκουσε πλησίον βήματα· ή καρδια ήρχισε να κλωτσά το στήθος του· ήρχισε να τρέμη· τα γόνατά του έκόπηκαν.

— 'Χάθηκα! έψιθύρισε· και προσεπάθησε άπελπιστικώς να την ρίψη και αυτήν, αλλά δεν επρόφθαγεν· ή θύρα ήνοιξε και έμβήκεν ο πατέρας του.

Και την ειδε την λίραν να λάμπη εις την χειρά του! 'Επλησίασε, τον παρετήρησε με άυστηρόν βλέμμα, έπήρε την λίραν, ήνοιξε το συρτάρι και την έρριψε μέσα.

Ο Σταμάτης ήτο κίτρινος ως νεκρός· κρύος ιδρώς έσταξεν από το μέτωπόν του· ο πατέρας τον παρετήρησε και πάλιν· εκάθησεν εις το μικρόν άνάκλιτρον που ήτο εκεί· έβγαλε το καλυμμαύχι του και το άφηκεν επάνω εις το τραπέζι· τα είψευρεν όλα· έπιασε τον Σταμάτη από το χέρι, τον έβλεκε και έστάθη όρθος έμπρός του, και του ειπε με σοβαρότητα και με λύπη:

— Είνε μεγάλο άμάρτημα ή κλοπή, και δεκαοκτώ πεντάραις άν κλέψης άκόμη. . .

— Πεντάραις! ειπεν ο Σταμάτης, και άνέπνευσε ως να του έσήκωσε κανείς καμμία μεγάλη πέτρα από το στήθος του; πεντάραις; δεν ήσαν λίραι;

— Λίραι; που θα της εύρω ταις λίραις; καινούργιαις πεντάραις ήσαν; λίρας ενόμισες ότι εκλεψες; α! εννοή τί έχεις μέσα εις τον νούν σου· σου φαίνεται ότι είσαι ελιγώτερον κλέπτης διότι εκλεψες πεντάραις και όχι λίρας· όχι, θα ήσουν κλέπτης και μιá πεντάρα, και ένα μονόλεπτο άν εκλεπτες. Και είσαι και τώρα κλέπτης. 'Επρεπε να σε τιμώρησω πολύ· άλλ' αφού μετενόησες και ήλθες μόνος σου και ταις έβγαλες εις την θέσιν των ταις πεντάραις, αφού βλέπω από την κιτρινάδα του προσώπου σου, από το σβύσιμον των ματιών σου, πόσο σ' έτιμώρησε ή συνείδησίς σου, σε συγχωρώ. Τουτο μόνον σου λέγω ότι με την πράξιν αυτήν έλέρωσες την συνείδησί σου, και πρέπει τώρα να γείνης παρά πολύ

καλό παιδί, να κάμησ παρά πολύ καλās πράξεις, δια να την καθαρίσης, και σε συγχωρήσει και ο Θεός.

Και έπήρεν από το τραπέζι το καλυμμαύχι του, το έφόρεσε και άνεχώρησε δίχως να στρέψη όπισω.

Ο Σταμάτης άκούσθησε το πρόσωπόν του επάνω εις το τραπέζι, το έκρυψε με τούς δύο του βροχιόνας και εκλαυσεν, εκλαυσεν, εκλαυσεν· ή λύπη του, ή έντροπή του έτρεχαν από τούς οφθαλμούς του, με τα δάκρυά του, τα όποια του έκακον, του έφλόγιζον τα βλέφαρά του· και από την χαραγμάδα έταξον τα δάκρυα εις το συρτάρι και έβρεχαν ταις καινούργιαις πεντάραις, τας όποίας είχε κλέψει, ως να ήβελαν να τας καθαρίσουν και αυτας από το μόλυσμα της κλοπής!...

Ο Σταμάτης, ο όποιος κατά βάθος είχε αγαθήν και ευγενή καρδίαν, ένόησεν εις μίαν στιγμήν καλά, καλά, ως να ήτο μεγάλος άνθρωπος, ότι τίποτε δεν

είνε καλλίτερον από την τιμότητα εις τον κόσμον· και! αυτό το δεκά έτών παιδί ένόησεν ότι δεν υπάρχει μεγαλειότερα ευτυχία εις τον άνθρωπον παρά να έχη ήσυχον την συνείδησιν του, να είμπορη να βλέπη τούς ανθρώπους με ύψηλόν, με καθαρόν μέτωπον, με τίμιον βλέμμα, να άπλώνη εις αυτους τίμιον χέρι. Και ώρκισθη να είναι και να μείνη τίμιος, και να έργασθη, να έργασθη, να έργασθη· όλη του ή ζωή να είναι γεμάτη έργασίαν και τιμότητα. Και λογαριάζει ν' άποκτήση πολλά με τον κόπον του και να φανή ώφέλιμος εις όσους αγαπά και να τούς κάμη ευτυχείς· άλλ' άν με όλην του την έργασίαν, άν με όλον τον κόπον δεν κατορθώση ν' άποκτήση όσα του φθάνουν, τότε δεν θέλει ούτε το μαρμάρνον σπήτι, ούτε τα σιδηρά κάγκελα, ούτε τα πράσινα παραθυρόφυλλα, ούτε τα ώραια φορέματα· όχι, δεν τα θέλει! προτιμά να μείνη, να ζήση, να πεθάνη εις το χαμόσπητό των, εις το Βαθρακονήσι, πτωχός—άλλά τίμιος!

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΚΡΑΚ!—ΑΧ!

— Σταυράκη, διατι έρχεσαι τόσο άργά; τώρα έσοχόλασες από το σχολείον; που ήσο τόσον ώραν;

— Μητέρα. . .

Και ο Σταυράκης άράδειαζεν εις την μητέρα του όσα ψεύματα του ήρχοντο εις την γλώσσαν. Και ή δυστυχής του μητέρα τα ήκουε και έσειε λυπηρά το κεφάλι της.

— 'Αχ! παιδί μου, Σταυράκη μου, άρησέ τα παιά αυτά· γένε φρόνιμος· στοχάσου πώς είσαι παιδί κ' έχεις χήρα μητέρα. . .

'Αλλά και την άλλην ήμέραν ο Σταυράκης πά-

λιν τοιαύτην ώραν ήρχετο και τότε το πανταλόνι του ήτο σχισμένον, τότε το καπέλλο του λερωμένον, τότε τα βιβλία του λασπωμένα και ή καυμένη ή χήρα του έλεγε και πάλιν με δακρυοσμένα ματια:

— 'Αχ! παιδί μου, Σταυράκη μου, άρησέ τα παιά αυτά· γένε φρόνιμος, στοχάσου πώς είσαι όρφανό παιδί κ' έχεις χήρα μητέρα. . .

'Αλλά που έπήγαινε ο Σταυράκης και άργοοσε τόσον πολύ;

Που έπήγαινε; 'Επήγαινε κ' έπαιζε με τα παιδιά του όρόμιου, έπήγαινε έξω εις τα χωράφια, και τότε

επάλευε, τότε ἐμάλωνε μαζί των και δι' αὐτὸ ἀργούσε.

Κάποτε μάλιστα ἔρριχνε κανόνι, ὅπως λέγουν οἱ μαθηταί, δηλαδή δὲν ἐπῆγαινε διόλου εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ὥρα; ὀλοκλήρους ἔτρεχεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπέιραζε τοὺς ἐπαίτας, ἐμάγχευε.

Τέλος πάντων ἦτο ἐν ἀπὸ τὰ παιδία ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὅπως λέγουν κοινῶς: ἐπῆραν κακὸν δρόμον.

Ναὶ κακὸν, πολὺ κακὸν δρόμον εἶχε πάρει ὁ κακὸς, ὁ ἀσπλαγγχὸς Σταυράκης καὶ δὲν ἐμάνθανε γράμματα, καὶ δὲν ἐφρόντιζε νὰ γείνη καλὸ παιδί, διὰ νὰ γείνη μίαν ἡμέραν καλὸς ἄνθρωπος. Πολλὸ κακὸν δρόμον εἶχε πάρει, καὶ ὁ Θεὸς εἰξεύρει ποῦ θὰ τὸν ἔφεραν αὐτὸς ὁ κακὸς δρόμος!...

Μίαν ἡμέραν εἶχε ρίξει κανόνι πάλιν. Ἐλεῖπειν ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὴν οἰκίαν των καὶ ἐπέστρεφε πλέον διότι ἦτο ἀργά. Ἐκράτει καὶ τὰ κακότοχα βιβλία του, τὰ ὁποῖα εἶχαν κάμει τόσους δρόμους μαζί του τὴν ἡμέραν ἐκείνην κλεισμένα, ζαρωμένα, μωδιασμένα κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην του. Ἄλλ' ἐνῶ ἐπλησίαζεν εἰς τὴν οἰκίαν των, τὸ βλέμμα του ἔπεσεν εἰς ἓν σιδηρουργεῖον, καὶ εἶδεν ἓνα γέροντα σιδηρουργόν, μὲ σκούρον, μὲ βραχιόνας γυμνοὺς ἕως εἰς τὸν ἀγκῶνα, μὲ μίαν χονδρὴν ποδιάν, νὰ βινίξῃ ἓνα σύρμα. Ὁ Σταυράκης εὐχαριστεῖτο πολὺ νὰ στέχῃ ὥρα; ὀλοκλήρους ἐμπρὸς εἰς σιδηρουργεῖα καὶ νὰ βλέπῃ τοὺς ἐργάτας νὰ ἐργάζωνται, νὰ κτυποῦν σιδηρὰ καὶ νὰ πετοῦν σπινθηρὰς χωρὶς ποτε νὰ συλλογίζηται ὅτι αὐτὸς δὲν εἰργάζετο διόλου.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐμῆκεν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον ἐκεῖνο, καὶ ἐστάθη πλησίον εἰς τὴν τράπεζαν ὅπου εἰργάζετο ὁ γέροντα σιδηρουργός, καὶ παρετήρει προσεχτικῶς πῶς ἐρρίνιζε τὸ σύρμα.

Καὶ δὲν ἐσυλλογίζετο διόλου τὴν μητέρα του, ἂν τὸν ἐπερίμενε, ἂν ἔκλυε διὰ τὴν διαγωγήν του, καὶ ἂν θὰ τὴν εἴρισκε πάλιν μὲ κοκκίους ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὰ δάκρυα τὰ πολλά....

Δὲν ἐσυλλογίζετο τίποτε; ἔστρεχε καὶ παρετήρει, ἐνῶ ὁ σιδηρουργός ἐρρίνιζεν, ἐρρίνιζεν....

ΠΟΙΟΣ ΒΙΒΑΙ;

Ὁ γέροντα, βυθισμένος ὅλως διόλου εἰς τὴν ἐργασίαν, ἔστρεφε πολλὸν τὸν κοιλίαν ὁ ὁποῖος ἦτο ἐμπρὸς του ἐπὶ τῆς τράπεζης. Ἐξαίρνα, διὰ μιᾶς ἠκούσθη:

Κράκ!

Καὶ μία κραυγὴ ἄχ! ἠκούσθη θλιβερὰ, σπαρξικάρδιος!

Ὁ Σταυράκης ἔρριψε μὲ ὀρμὴν τὰ βιβλία του κατὰ γῆς, καὶ ἔφερε καὶ τὰς δύο του χεῖρας μὲ ἀπερίγραπτον πόνον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ὁ σιδηρουργός ἔμεινε καρφωμένος ἀπὸ τὸν τρόμον του.

Τὸ σύρμα ἐκόπη... τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸν δεξιὸν του ὀφθαλμὸν ἄχ! φρίκη! τοῦ τὸν ἐθγαλε!...

Ἐκλαυσε, ἐθρήνησε σπαρακτικῶς, ἀπελπιστικῶς ὁ Σταυράκης, ἀλλ' ἀναρωτῶς ὁ ὀφθαλμὸς του ἦτο βγαλμένος διὰ πάντα, δι' ὅλην του τὴν ζωὴν, καὶ μὲ ἓνα ὀφθαλμὸν τὸν ἐπῆγεν ὁ γέροντα σιδηρουργός εἰς τὴν οἰκίαν των....

Τὸ τραμερὸν αὐτὸ δυστύχημα ἐνόμισεν ὁ Σταυράκης ὅτι τοῦ τὸ ἔστειλαν ὁ Θεὸς διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, διότι ἦτο πολὺ κακὸς πρὸς τὴν καυμένην τὴν μητέρα του· καὶ ἔλαβεν ἀπόφασιν νὰ γείνη καλὸς, πολὺ καλὸς, τὸ καύχημα καὶ ἡ παρηγορία τῆς δυστυχίης χήρας.

Ὅποιος καὶ ἂν τοῦ εἰπῇ ὅτι τὸ δυστύχημα ἐκεῖνο τοῦ συνέθε κατὰ τύχην, ὅτι δὲν ἦτο τόσο πολὺ κακὸς διὰ νὰ τιμωρηθῇ τόσο ἀυστηρῶς, ὁ Σταυράκης ἀπαντᾷ.

— Ἦμουν πολὺ κακὸς ἀφοῦ ἔκαμνα δυστυχῆ τὴν μητέρα μου, καὶ θὰ ἐγινόμην ἀκόμη πειὸ κακὸς πολὺ πειὸ κακὸς... Ὁ Θεὸς μ' ἐτιμώρησε, διὰ νὰ μετανοήσω.

Ὁ καθεὶς, βλέπετε, ἔχει τὴν ιδέαν του· ἀφοῦ αὐτὴ εἶνε ἡ ιδέα τοῦ Σταυράκη, ἄς τὸν ἀφήσωμεν νὰ τὴν ἔχῃ· ἐπειδὴ ἔμεις διὰ νὰ γείνη κανεὶς καλὸς, ἀφωσιωμένος, φιλόπονος, φρόνιμος, εἰμπορεῖ νὰ γείνη καὶ μὲ ἓνα μάτι, ὁ Σταυράκης ἔγεινε τὸ καλλίτερον παιδί ἀπὸ ὅσα γνωρίζω.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΠΟΣΟΝ ΚΟΠΙΑΖΟΥΝ ΑΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

Ἡ Εἰρήνη ἐπῆγε νὰ δώσῃ φαγεὶ εἰς τὴν κότα καὶ εἰς τὰ πουλάκια της. Ἐρρίψε σπόρους ἐπάνω εἰς τὰ σκαλιά. Ἡ Φανίτσα σκύβει ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ τὴν μικρὰν θύραν καὶ βλέπει πῶς τρώγουν τὰ μικρὰ πουλάκια. Τῆς ἀρέσει πολὺ νὰ τὰ βλέπῃ νὰ τρώγουν· ἀλλὰ ἡ Εἰρήνη δὲν τὴν ἀφήκε νὰ ἐμβῇ μέσα εἰς τὸ κοτέτσι, διότι τὰ μικρὰ πουλάκια τὴν φοβοῦνται.

Καὶ προχθὲς μάλιστα ἡ μητέρα ἢ κότα ἤθελε νὰ τὴν τσιμπήσῃ μὲ τὸ ράμφος της καὶ ἡ Φανίτσα ἐφοβήθηκε.

Καὶ διατί ἤθελε νὰ τὴν τσιμπήσῃ; εἶνε κακὸ κοριτσάκι ἡ Φανίτσα; ὦ! διόλου· ἡ Φανίτσα εἶνε καλὴ καὶ θὰ λυπηθῇ πολὺ νὰ πειράξῃ τὰ καυμένα τὰ πουλάκια· ἤθελε νὰ τὰ πιάσῃ μονάχα διὰ νὰ τὰ χαιδεύσῃ· ἀλλ' ἡ μητέρα ἢ κότα δὲν τὸ εἰξευρεν· εἶδε πολλὰς φορὰς κακὰ παιδιὰ νὰ βασανίζον τὰ ζῶα, καὶ φοβεῖται καὶ τρέμει ἡ καρδιά της μὴ τῆς πειράξουν τὰ ἀγαπημένα της πουλάκια.

Κυττάξατε τί καλὴν οἰκογένειαν ποὺ κάμνουν ἡ μάνα μὲ τὰ παιδάκια της. Ἡ κότα δὲν τρώγει. Ἀλλὰ ποῖος εἰξεύρει! εἰμπορεῖ οἱ σπόροι νὰ εἶνε σκληροὶ διὰ τὰ ἀδύνατα ράμφη τῶν μικρῶν της παιδιῶν, καὶ τοὺς σπᾶνει μὲ τὸ ἰδικόν της ράμφος—Κράκ! κράκ! κράκ!

Τώρα, μικρὰ μου, φάγετε ὅσον θέλετε, μὴ φοβεῖσθε· τοὺς ἔσπασα ἐγὼ τοὺς σπόρους.

Αἱ δύο ἀδελφαί, ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Φανίτσα κυττάζουν τὴν κότα καὶ τὰ πουλάκια της, καὶ ἡ Εἰρήνη συλλογίζεται τὴν καλὴν της τὴν μητέρα, ποὺ ἀγαπᾷ καὶ περιποιεῖται τὰ παιδάκια της, ὅπως ἡ κότα ἀγαπᾷ καὶ περιποιεῖται τὰ πουλάκια της.

Πόσον κοπιάζουν αἱ μητέρες διὰ τὰ παιδιὰ των καὶ πόσον πρέπει νὰ τὰς ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ, ἂν δὲν θέλουν νὰ εἶνε κακὰ καὶ ἀχάριστα.

ΜΗ ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΕΙ

A

Άγαπημένο λουλούδο, μικρούλα μου Μουσωτίε,
Έσ'το βράχο γύρω έμπορεύα τα φύλλα σου χαρίζουνα,
Και 'στών δλόδροσο άνθ' το χρώμα τούρανού κρατείς
Γ' αυτό οι άγγελοι σ' αγαπούν και σε δροσοποτίζουνε.

Μονάχη σ'άν καλόγραφα φυτράνεις 'ς άγρια βουνά,
Σε βράχο άγριοπρόσωπο, σε φοβερό άκρωτήρια,
Όπου κανείς το βήμα του, να σε φοβίση, δέν πλανώ
Κ' έχεις άθους φίλους σου άστέρια εκατομμύρια.

Όλόχαρη και γελαστή δλας ή χάραϊς σε σταλίζουνε
Έτης άνοιξι: την άγκαλιά, Μουσωτίε μικρούλα,
Κι' άν τάλλα λουλούδα εύδοιαις 'περήσανα σκορπίζουνα,
Για σένα άρκει τού ουρανού ή γυαλιστή δροσούλα,
Σ'άν δροσερή παιδούλα

Που τά φιλάκια της μαμας γλυκά τήνε κοιμίζουνε.

Μουσωτίε: τά κάλλη σου τά ουρανοθαμμένα
Ποιά μάτια τ'έδανε ποτέ χωρίς να τ' αγαπήσουνε;
Ποιά χείλη, λουλούδο άγνό, άθ'θα ζηλεμένα
Σ' άντίκρισαν κ' έπέρασαν χωρίς να σου 'μιλήσουνε
Χωρίς, σ'άν μαγευμένα,
Νά ακύφουνα 'σ'τά φύλλα σου να τά γλυκοφιλήσουνε;

B

Μιά 'μέρα — 'πέρασε καιρός — Μουσωτίε άνθουσε
Έστην άκρη βράχου απότομου, που κάτω ποταμός κυλά
Με μουγκρητό βαθειά νερά και άγρια κύματα τρελλά —
Μιά 'μέρα μ'άνα δύστυχη έκεί σιμά 'περνούσε
Με το μωρό 'στην άγκαλιά δειλή και φοβισμένη
Μή τύχη και το πόδι της έλλοι παραπατήσι,
Γιατ' έδλεπε πως ποταμός βαθύς τήν περιμένει
Έσ' άμετρητα τά βάθη του να τήν καταρροφήσι.

Είχε μαζι και δυο παιδιά από τή γειτονιά,
Που 'π'ήγαιναν 'σ'το πλάι της και νύκτα και ήμέρα,
Γιατ' έμειναν από μικρό σε μαύρη δροσανιά
Και τή μητέρα του μωρού τήν είχαν σ'άν μητέρα.

Έτσι 'περνούσ' ή δύστυχη το βράχο αυτό το φοβερό,
Όπου 'στην άκρη του χλωρή Μουσωτίε άνθουσε
Με το γλυκό το χρώμα της — Τήν είδε τότε το μωρό
Και τά μικρά χεράκια του δλόχαρο 'κουνούσε,
Σ'άν νάθελαν τά χείλη του να τήν γλυκοφιλήσουν
Σ'άν νάθελαν τά χέρια του σφιχτά να τήν κρατήσουν...
Και της μητέρας ή καρδιά που τή στοργή χαρίζει,
Που όλας τας σκέψεις του παιδιού ή άγάπη της γνωρίζει,
Έσκέφθηκε πόση χαρά θα είχε το παιδάκι
Άν έκοβα και τούθινα αυτό το λουλουδάκι.
Έστην κόρη άμέσως τή φωχή άφινει τά παιδι της
Και φοβισμένη έρχεται στην άκρη μοναχή της
Νά κόψη το λουλούδι της —

Τό κόβει —

Πριν το φέρη

Νά το κρατήση το μωρό μεσ' 'σ'το μικρό του χέρι,
Γλιστρά και πέφτει με όρμη μέσα 'σ'τόν ποταμό
Και πριν προθάση ή δύστυχη να πάρη άνασασμό
Τά κύματα σ'άν τούματα άχόρταγα ανοίγουν
Και μέσα σ'άγρια βάθη των τήνε βορσούν, τήν πνίγουν.
Παλαίει μεσ' 'σ'τά κύματα, άνέλπιστα φωνάζει,
Με μόνο το παιδάκι της, με θλίψη το κυττάζει
Παλαίει, απελπίζεται, ο Χάρος τήν κρατά,
Και 'στην έσχάτη της στιγμή το χέρι της σηκώνει
Είς τά χεράκια του μωρού το άνθος της πετά
Κ' ή τελευταία της φωνή του λέει: *Μή με λησμόνε!*
Και μέσα σ' άγρια κύματα, 'σ'του ποταμού τά βάθη
Για τή μεγάλη άγάπη της άπέθανε, έχάθη.

Γ

Και από τότε δλόδροση, μικρούλα μου Μουσωτίε,
Τό πρωταίνο σου όνομα άδικως πλέον το ζητείς.
Γιατί άν και έπέρασαν πολλοί από τότε χρόνοι
Σου έμεινε για όνομα αυτό: *Μή με λησμόνε!*

ΙΡΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΑΙΜΑ

Αί τρεις άδελφαι Ούρανια, Βερενίκη, και Θεανώ
ήσαν εις τόν κήπόν των. Η Ούρανια έσκαπτε με
μίαν άξίνην διά να κάμη γυμναστικήν και δυναμώση
τούς βραχιονιάς της, ή Βερενίκη έπότηζε τάς μικράς
γάστρας αι όποιαί ήσαν άραδιασμένα εις τόν κήπον,
ή δε Θεανώ έκοπιτε λουλούδια, και κάποτε κάποτε
έστρεφε και παρετήρια προς το μέρος της οικίας των,
ώς να έπερίμενε να έλθω κανείς εις τόν κήπον.

Μετ' όλίγον πράγματι ήλθεν ο πάππος των' έστάθη
μίαν στιγμήν και είδε χαμογελών τής τρεις έγγονάς
του εργαζομένας· άλλ' επειδή ή Θεανώ είχε το
πρόσωπόν της γυρισμένον προς τά λουλούδια, ο πάππος
δέν ειμπόρεσε να ίδη πόσον κατεκοκλίνισεν από

την χαράν της άμα τόν είδεν ότι ήλθεν εις τόν κήπον.
Ο πάππος εκάθησεν εις έν άγροτικόν σκαμνί, κα-
μαμμένον με τέχνην από κλώνας κερασεάς, πλησίον
εις τήν μικράν δεξαμενήν του κήπου. Η Ούρανια,
ή Βερενίκη και ή Θεανώ αφήκαν μετ' όλίγον, ή
μία τήν άξίνην της, ή άλλη τάς γάστρας της, και
ή άλλη τά λουλούδια της... ά όχι, δέν τ' άφήκεν ή
Θεανώ τά λουλούδια της, τά έπήρε μαζί της, και
έπλησίασαν και αι τρεις εις τόν πάππον των.

— Όρίστε, παππού, τού είπεν ή Θεανώ και τού
προσέφερε τήν ώραιαν άνθοδέσμην της.

— Εύχαριστώ, Θεανώ μου, απήγγησεν ο πάππος,
μοσχοβολούν ώραία τά άνθη σου.

— Και χρώματα ώραία δέν έχουν, παππού; κύττα
αυτό το γαρύφαλο, δέν είνε σ'άν αίμα το χρώμα του;

Τάς λέξεις αυτές είπεν ή Θεανώ με παράξενον
τόνον φωνής, το δε βλέμμα της, το όποιον έξλεπε
τάχα χάμου είχε τόσην πονηριά μέσα, ώστε ο πάπ-
πος τήν παρετήρησε προσεκτικώς ως να ήθελε να δια-
βάση εις το πρόσωπόν της τί έσκέπτετο· και έξαφνα
ένεθυμήθη ότι χθές
της είχαν υποχρεθή
να της είπη τί είνε
το αίμα.

— Άλήθεια σ'άν
αίμα είνε το χρώμα
του, είπε χαμογελών
και τονίζων δυνατώ-
τερα τήν λέξιν αίμα.
Δι' αυτό λοιπόν μου
έδωκες τά άνθη; διά
να με καλοπιάσης,
και μου ζητήσης με
τρόπον να σου είπω
τί είνε το αίμα, αϊ;

— Ναι, είπε κα-
τακοκλίνισασά ή Θεα-
νώ, και μέσα της ήτο
καταθυμωμένη ένγυ-
τίον του τρομερού πάπ-
που ο όποιος έλα, μα
όλα παιά, τά έννοει.

— Άς είνε, είπεν
ο πάππος, πάρτετε κα-
θίσματα και έλθετε να
καθίσετε τριγύρω μου.

Αί τρεις άδελφαι
έπήσαν τρία άγροτικά
σκαμνάκια και εκάθη-
σαν τριγύρω του πάπ-
που των.

— Έως που έφθά-
σαμεν χθές βράδυ;
ήρώτησεν ο πάππος
τήν Θεανώ· κύττα
καλά να το ένθυμη-
θής είδε μή, δέν σου
λέγω λέξιν τώρα με όλα τά άνθη σου.

— Ω! το ένθυμοῦμαι, το ένθυμοῦμαι, είπε γοργά
γοργά ή Θεανώ, έκεί που ο χυλός γίνεται αίμα.

— Πολύ καλά. Λοιπόν προσοχή. Το αίμα τρέ-
πει όλον μας το σώμα· αυτό μοιράζει εις όλα τά
μέλη μας το ύλικόν που χρειάζονται διά να μεγαλώ-
σουν ή να διορθωθ ή,τι τούς είνε χαλασμένον. Άλλά
κανείς δέν ειμπορεί να δίδη, και όλο να δίδη, χωρίς
ποτέ να παίρνη· και το αίμα μία φορά θα έτελειω-
νει

τά ύλικά του και δέν θα είχε πλέον τίποτε να δώση
εις το σώμα μας, άν δέν θα ήρχετο ο χυλός να τού
δώση καινούργια ύλικά.

— Το αίμα παίρνει από το χυλό και δίδει εις το
σώμα. είπεν ή Βερενίκη ως να ώμιλούσε μόνη της.

— Δι' αυτό λοιπόν πρέπει να τρώγω, διά να με-
γαλώω! είπε με ζωηρότητα ή Θεανώ. Πρέπει να
τρώγω, διά να κάμη
χυλόν, ο χυλός θα
γείνη αίμα και το
αίμα θα με κάμη να
μεγαλώσω.

— Καλά, αλλά το
αίμα δέν χρησιμεύει
μόνον δι' αυτό, δέν
θα μεγαλώνης αδιά-
κοπα· το σώμα σου
θα φθάση εις το φυσι-
κόν του ύψος και πά-
χος, θα έλθη μία
έποχή που δέν θα
μεγαλώνης πλέον·
νομίζεις λοιπόν ότι
τότε το αίμα σου δέν
θα σου χρησιμεύη
πλέον; θα σου χρησι-
μεύη και πολύ μάλι-
στα, διότι θα σε δια-
τηρή ήγει, και θα
έπιδιορθώνη άκατα-
παύστως τά χαλα-
σμένα μέρη του σώ-
ματός σου.

— Τότε λοιπόν
αφού το αίμα μάς
έπιδιορθώνη άκατα-
παύστως, είπεν ή Βε-
ρενίκη, διατί δέν ζω-
μεν αιώνια;

— Διατί; θα σου
φέρω ένα παράδειγμα
και θα έννοήσης το
διατί. Υπόθεσε ότι
κρίζουν έμπρός σου

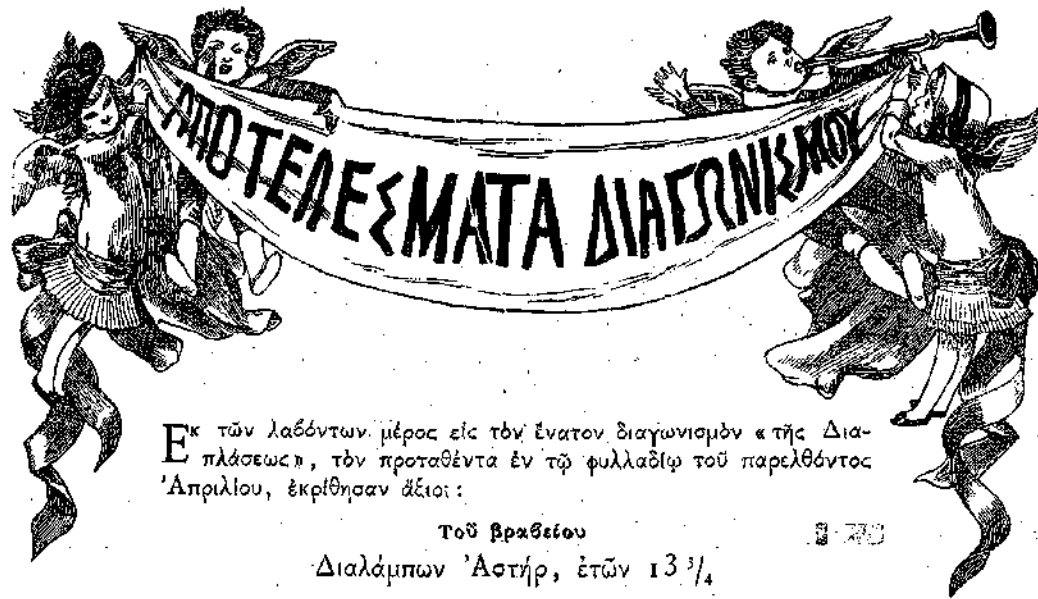

ΜΗ ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΕΙ! (Ίδ. σελ. 104)

ένα μικρόν σπικτάκι από ξύλα και λάσπη. Κατ'
άρχας θα στήσουν τά ξύλα· έπειτα θα τά σκεπάσουν
με λάσπη. Τήν λάσπη κατ' αρχάς θα τήν βάλουν
εις τά θεμέλια της οικίας, έπειτα εις τούς τοίχους
οι όποιοι θα ύψωθούν όλίγον κατ' όλίγον.

— Θα μεγαλώσουν, είπεν ή Βερενίκη, διά να
δείξη ότι έννοούσε πολύ καλά τήν παρομοίωσιν του
πάππου της.

— Ναι, θα μεγαλώσουν όλίγον κατ' όλίγον με

Εκ των λαβόντων μέρος εις τόν ένατον διαγωνισμόν «της Διαπλάσεως», τόν προταθέντα έν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου, ἐκρίθησαν ἄξιοι:

Τοῦ βραβείου

Διαλάμπων Ἀστήρ, ἐτῶν 13 3/4

Τοῦ πρώτου ἐπαίνου

Ἐκτωρ ὁ Τρώς, ἐτῶν 12

Τοῦ δευτέρου ἐπαίνου

Ἐλαφος τῶν Δασῶν, ἐτῶν 10

Ἐδῆμου μνείας

(Ὁ μὲν τὸ ὄνομα ἀρθρῶς δελοῖ τὰ ἐτη τῆς ηλικίας)

Στακτοπαίπελη, 13. — Ἄνθος τῶν Λειμῶνων. — Φλογερά Ἀκτίς. — Ἀγγελική Σ. Χατζοπούλου. — Ξιφίας, 13. — Ζεφύριος Αὔρα. — Ἀπτερος Νίκη, 15. — Δροσοβόλος Αὔρα. — Ἴον, 9. — Μικρὸς Μάντις, 11. — Ὑποκόμης τῆς Βραζελόνης, 13. — Ῥόδον τῆς Ἑλλάδος, 10. — Ἀριστείδης ὁ Δίκαιος. — Ἀτίλλας, 12. — Βασίλειος Στ. Χριστοδούλου, 11. — Π. Α. Βαρδαλῆς. — Πληγωμένη Τρυγὼν, 14. — Ἰωάννης Σφοίνης, 13. — Μέλας Ἀετός, 11. — Καρδινάλιος Ῥισαγιέ, 10. — Κροκόπεπλος Ἦώς, 11. — Πρωτόπειρος Μέλισσα, 11. — Ἐλαφρά Ἀκατος, 10. — Τσίρος τοῦ Πελάγου, 9. — Χρυσόλλις, 12. — Ἀνδρέας Σ. Μαρούλης, 14. — Ποσειδών, 11. — Τσαντσαμίνι. — Νέος Ἰρακλῆς, 14. — Ἰούλιος Καίσαρ, 14. — Σπυρ. Γουργουρίνης, 13 1/2. — Ῥοδόχρους Μήλεα, 10. — Μπάρμα-Φιοφίριγκος, 8. — Κυπριακὸς Ἀστήρ, 9. — Μαυροβούνιον 12. — Μαρίκα Τζανῆ, 10. — Μικρά Πεταλούδα. — Μιχαῆλ Σ. Λυκούδης, 10. — Δημ. Ι. Ζησιμάς, 14. — Νεοφώτιστος, 14 1/4.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝΑΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Μιά φορά εις ένα μακρυνὸ μακρυνὸ χωριὸ καθώτανε ἕνας γεωργὸς μετὰ τὴν γυναικουλά του καὶ μετὰ τὸ μονάκριβο παχουλὸ καὶ τρελλὸ ἀγοράμι του, τὸν Κώστα.

Ὁ μπάρμα Σπύρος καὶ ἡ κυρὰ Σπύραινα ἀγαποῦσαν τὸν υἱόκα τους πάρα πολύ, ἐτρελλαίνοντο γι' αὐτόν ὅσο ὅμως ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά τὸν ἀγαποῦσαν, τόσο ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸν ἐσυχαίνοντο, γιατί

εἶχε κάτι ἀσχημὰ ἐλαττώματ'α! πωπά, Θεούλη μου! τέτοια ὅπου κανένας ἀπὸ τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς σου, ἀγαπητῆ μου «Διάπλασις», δὲν πιστεύω νὰ χῆ. Ἦταν πρώτα πρώτα ἕνας λιχουδιάρης πωπά!... Ὅσ' ἂν τὸν χειρότερο λιχουδιάρηγατο τοῦ χωριουί τους. Ὅ,τι κι' ἂν ἐβλέπε μὰ ξένο μὰ δικό του, χαπ! καὶ στὸ στόμα του ἔβρισκότανε. Δεύτερον ἦταν ἕνας ταμπέλαρος, πωκωπὸ, μανουλά μου!... Σχολεῖο ποτε

του δὲν πῆγαινε, μὰ τὸν ἔδερνε, μὰ τὸν ἐσκίτωνε, τίποτε, ὅσο θέλεις βρόντα ἔς τοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα. Τοῦλεγε ἡ μητέρα του καμμιά δουλειά; ὄλο προφάσεις εἰρίσκει, πότε ὅτι τοῦ πονεῖ τὸ χέρι του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ νερό, πότε ὅτι τοῦ πονεῖ τὸ πόδι του, πότε ἡ κοιλιά του κτλ.

Ἦταν ὅμως καὶ ἕνας κοροιδάρης, ποὺ ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ!... πότε θάβρισκε ὅτι ἡ μάτη σου εἶνε κοντὴ ἢ μακρὰ, πότε τὸ πόδι σου μεγάλο κτλ. Τέλος ἦταν, καθὼς βλέπετε, ἑλεεινὸ παιδί! καὶ γιὰ τοῦτο εἶχε κάμει καὶ πολλὰς τρέλλαις, ἕνα σωρὸ μάλιστα, ἀπὸ τὰς ὁποῖαις πότε ἔσπανε τὸ πόδι του, καὶ πότε ἀνοίγε τὸ κεφάλι του, ἀλλ' ὅμως ἀπὸ καμμιά δὲν ἐσωφρονίσθηκε, παρὰ μόνον ἀπ' αὐτὴ ποὺ θὰ σὰς διηγηθῶ τώρα. Ἐνῶ θὰ σὰς τὴν λέγω, ἴσως σὰς φανῆ κομματι ἀπίστευτη, ἀλλὰ τί νὰ γείνη;... νὰ ποὺ συνέβηκε. Τώρα ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ καὶ ἀκούστε τὴν διήγησι:

Μίαν ἡμέρα ὁ μπάρμα Σπύρος ἀγόρασε μιὰ κυφέλη, τὴν ὁποῖαν πρῶτ' ἔστησε στὸ περιβόλι τους ὁ Λιχουδιάρηγατος δὲν τὴν εἶχε πάρει ἀκόμα εἶδησι, γιατί κοιμώτανε ὅταν ὅμως ἔξυπνησε, κατὰ τὸ συνήθειό του μισοντυμένος, μετὰ τὸν κωκτικὸ τὸν κόκκινον φουντωτὸ σκουφὸ του, καὶ μετὰ ἴσα με ταυτὰ σηκωμένα ἀλλὰ γιὰ τὸν κολάρα του,

ἔβρισκε ἴσως τὴν πόρτα τοῦ σπητιῶ των, γιὰ νὰ πάρῃ ἄγιο ἀέρα. Ἐξαφνα ἀκούει ἕνα βμ, βμ σηκώνεται κατ'τρομαγμένος, κυττάει γύρω του, καὶ τί βλέπει; τὸ ἀναποδαγυρισμένον καλάθι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο μαινόδωγαναι αἱ μέλισσαι. Τοῦτο τοῦ φάνηκε παράξενο, γιατί ποτέ του δὲν εἶδεν οὔτε μέλισσα, οὔτε κυφέλη γιὰ τοῦτο τρέχει στὴν μητέρα του καὶ τὴν ρωτᾷ:

— Καλὴ μητέρα, πές μου τί θὰ κάνετε μ' αὐτὰς τὰς χονδραῖς μυῖγες; θὰ τὰς φάω;

Ἡ μητέρα του ἐπειδὴ φοβότανε μὴ τύχῃ κι' ἀπάνω στὴν περιέργειά του, ἢ τὴν λιχουδιά του, κάμῃ κανένα ἀνδραγαθήμα, τοῦ λέγει:

— Εἶνε μιὰ κυφέλη, ποῦχει μέσα μέλισσαι γιὰ

νὰ μὰς κάνουν μέλι καὶ νὰ τὸ τρώωμε. Πρόσεξε λοιπὸν μὴ τύχῃ καὶ τὴν πειράξῃς, γιατί τότε ἀλοῖμονόσ'α, θὰ μετανοιώσῃς. Τάκουσε, πουλάκι μου;

— Καλὰ, εἶπε ὁ Λιχουδιάρηγατος, καὶ σὺν λιχουδιάρηγατος εὐγῆκε ἔξω μετὰ πολλὴ ἀνησυχία. Ἄμ' τί; μέλι ἀκούσε, καὶ νὰ ἡσυχάσῃ; ποῦ τὸ εἶδαμε δὰ κι' αὐτὸ τὸ πρῶγμα!

Γιὰ τοῦτο ἄσπιφογύριζε στὸ καλάθι, ἄσπιφογύριζε ὡς ποὺ πιά, δίνει μιὰ καὶ τὸ θάβνει μετὰ καρδιοχτύπι, ἂν κι' ἡ καρδιά του κτύπαγε, τί τὰν, τί τὰν, σ' νὰ τοῦλεγε: «μὴ τὸ κἀνῆς, Κώστα μου, μὴ...» Ἄλλ' ἐνῶ ἡ καρδιά του ἔκαμε αὐτὸ τὸ τί τὰν... δηλαδὴ ἔλεγε τὸ «μὴ...» ὁ Λιχουδιάρηγατος, γουρλώνοντας τὰ μάτια του καὶ γλύφοντας τὰ σάλια του ποὺ ἐπεφταν χάμου, λέγει: «Ποῦ θὰ με νοιώσῃ, δὲν ἀρχίζω; ἄς γλείψω ἄγιο...» καὶ ἐνῶ ὁρμάει νὰ χιώσῃ τὸ δακτυλὸ του μέσα, βμ, βμ ἀκούστηκε, κι' ὄλα τὰ μέλισσαι

ἔχθησαν ἀπάνω του κι' ἄρχισαν νὰ τὸν κεντρώνουν. Τότε ὁ Λιχουδιάρηγατος θέλει νὰ φύγῃ, ἀλλὰ ποῦ μπορεῖ; μὴ γίνῃαι λοιπὸν τότε τὰς φωναῖς, προσπαθεῖ νὰ σκεπάσῃ τὰ μούτρα του μετὰ τὰ χεῖρά του, ἀλλὰ τί νὰ πρωταρῆσῃ καὶ τί νὰ πρωτοσκεπάσῃ ἀπὸ τὰ μέλισσαι τὸν κεντρώνων παντοῦ, ὡς ποὺ πειὰ χόρτασαν κι' ἔφυγαν, ἀφοῦ τοῦκᾶναν τὸ μάγουλό του σὺν ἀσπί, καὶ τὸ βλέφαρό του τὸ σήκωσαν ψηλὰ σὺν πύργῳ.

Ὁ Λιχουδιάρηγατος ἔκλαιε, ἔκλαιε, ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; μποροῦσε νὰ ἐμποδίσῃ τὸ πρῆξιμο, ἀφοῦ αὐτὸ ὄλο περισσότερο γίνετανε, ὡς ποὺ πειὰ τοῦκᾶνε τὰ μούτρα ἴδια σὺν μιᾷ χοντρῇ φουσκωτῇ γαλλικῇ πατάτῃ; Τέλος ἀπεφάσισε νὰ πάγῃ στὸ σπητι, ἀλλὰ μποροῦσε, ἀφοῦ δὲν ἐβλέπε;...

Ἀλλὰ τέλος πάντων, κτυπώντας ἀπὸ ὄω τὰ μούτρα του, καὶ κτυπώντας ἀπ' ἐκεῖ ἔφθασε μετὰ μάτια πρισμένα σὺν ἀγιά, καὶ τὰ χεῖλια σὺν ἀσπί, τὰ δὲ αὐτὰκιά του καὶ τὰ μαγουλάκια του, μὴ ἔωτᾶτε... ἦσαν ἴδια σὺν τὰ βαρέλια, τὰ δὲ μαλάκια του εἶχαν σταθῆ σοῦζα, καθὼς καὶ ἡ φουντίτσα τοῦ

σκόφου του, έτσι μ' αυτά τὰ χάλια ήλθε σπήτι του όπου ή κατάτρομαγμένη μητέρα του τόν έδεσε. Έτσι κάμποσαις μέραις έμεινε δεμένος ως πού πειζ έγεινε καλά σωματικώς και ήθικώς, γιατί έγεινε τó καλλι-
τερο παιδί του κόσμου, γιατί και σχολείο πήγαίνε, και 'δούλευε μ' όλην του την καρδιά, τέλος έγεινε λαμπρό παιδί. Δέν βλέπετε τάχα, ότι νίβεται για να πάη σχολείο; Κιττάξετε πόσον γελά.

ΔΙΑΔΑΜΠΩΝ ΑΣΤΗΡ έτών 13 3/4.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

Παρακαλούμεν τους έντός και έκτός του Κράτους κυρίους Έλληνοδιδασκάλους και Δημοδι-
δασκάλους όπως ευαρεστηθώσι να άποστείλωσιν ήμιν κατάλογον τών άριστευσάντων κατά τας
εφετεινάς δημοσίας εξέτασεις ΑΠΟΡΩΝ μαθητών και μαθητριών τών υπ' αυτούς Έλληνικών εκπαι-
δευτηρίων. Οι κατάλογοι ούτοι δέον να έχωσι φθάσει εις τó Γραφείον της « Διαπλάσεως τών
Παιδών » πρό της 4^{ης} του προσεχούς Σεπτεμβρίου διά να χρησιμεύσωσιν ήμιν εις την δια-
νομήν της « Διαπλάσεως τών Παιδών » κατά τó 10^{ον} άρθρον του Διοργανισμού του Ταμείου
υπέρ τών άπόρων επίμελών μαθητών και μαθητριών.
Ευέλπιστούντες ότι οι κύριοι Έλληνοδιδάσκαλοι και Δημοδιδασκαλοι άποδλέποντες εις τόν
ευγενή σκοπόν του Ταμείου θα σπεύσωσιν όπως άποστείλωσιν ήμιν έγκαίρως τους ζητούμενους
κατάλογους, εκφράζομεν αυτοίς εκ τών προτέρων τας θερμάς ήμών εύχαριστίας.
Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΡΙΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ

κατατεθεισών εν τῷ Γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ μέχρι τῆς 5^{ης} Ἰουλίου 1883.

Φρ. Ξκ.	Φρ. Ξκ.	Φρ. Ξκ.
"Αθροισμα τῶν μέχρι τῆς 13 παρελθόντος Μαΐου κα- τατεθεισῶν συνεισφορῶν	232 80	
"Μικρά Σεισορρήθρα", Ἀθηνῶν	2	Ἐωτέρως Χαβάνης, Πρεβέζης
Σμαράγδα Ἀρ. Οἰκονόμου, "	2	Γεώργ. Κανελλόπουλος, "
Ἀλέξανδρος Ἀρ. Οἰκονόμου, "	1 20	Κ. Η. Αρσοπούλου, Ἀριστῆς
Νικόλαος Δούκας, "	50	Ἀνδρονίκη Τσαπάλου, Σμοκόθου
Ἀντώνιος Μάτσος, "	80	Μαρία Γεροπούλου, Λουδίνου
Ζήνων Δ. Γουλανδρῆς, "	40	"Φιλόπατρις Ἑλλην. Κουτάβα Αἰγύπτου
		75
		Φριδερίκος Πανουριᾶς, Κ/πόλεως
		2
		Πέτρ. Μ. Κονιδέρης, Ἑρακλείου
		2
		Ἀνώνυμος, Πρεβέζης
		3
		Ἀλέξιος Π. Ἄκατος, "
		50
		Ἄλέξιος Π. Ἄκατος, "
		50

Ἐν ὄλφ μέχρι τῆς 5 Ἰουλίου 1883 . . φρ. 282 80

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Η μικρά Ἀγγελική πρώτην φοράν ήλθε προχθές εις τó σχολεῖον.

'Η διδασκάλισσα τήν έρωτά :

—Τί χρησιμαύουν οι έφθαλμοί σου;

—Διά να βλέπω, άπεκρίθη ή Ἀγγελική.

Και ή μήτηρ σου;

—Διά να μυρίζω.

—Και τά ότά σου;

—Διά να κρεμῶ τά σκουλαρίκια μου!

'Εστάλη υπό Χριστινῆς Ἀγέλαστου.

'Ο Σταθάκης συνείδηζε να 'γαίνη εις τόν δρόμον και να παίζη. 'Η μητέρα του πολλάκις τόν έτιμώρησεν, αλλά ό Σταθάκης τήν δουλειά του. Μίαν ήμέραν ήθελε πάλιν να 'εγῆ ό Σταθάκης εις τόν δρόμον, αλλά ή μητέρα του τού ειπε :

—Νά μη τολμήσης να 'εγῆς έξω από τήν θύραν, κακομοιρη!

'Αλλά μετ' όλγια λεπτά ό Σταθάκης ήτο εις τόν δρόμον και έπαιζε με κάποι παιδιά.

—Σταθάκη! του φωνάζει ή μητέρα του καταθυμωμένη, δέν σου ειπα να μη 'εγῆς εις τόν δρόμο;

—Ναι, με μου ειπες να μη 'εγῶ από τήν θύρα,

α' εγῶ δέν 'εγῆκα από τήν θύρα, έπίδησα από τó παράθυρον! . . .

'Εστάλη υπό τῆς Μουσουρογῆ.

'Ο Φώτης έδαλε κρύο νερό εις ένα ποτήρι διά να πη, αλλά ή αδελφή του Κρυσούλα έχυσε ζεστόν νερόν εις τó ποτήρι του Φώτη.

'Ο Φώτης τότε παίρνει τó ποτήρι και άρχίζει σιγά σιγά να χύνη τó νερόν.

—Τί κάμνεις αυτού, τόν έρωτά ή Κρυσούλα;

—Χύνω τó ζεστό νερόν ποδ έβραλες, για να μείνη τó κρύο από κάτω!

'Εστάλη υπό τῆς Μελανῆς Ἀετοῦ.

'Ο μικρός Νάσος μανθάνει βιολιον. Ἀλλά προχθές ό πατέρας του τόν ειπε ότι έκτύπα, έξευ, έκακομεταχιρίζετο τó βιολιον του.

—Διατί τó κάμνεις έτσι τó βιολι σου; τόν έρωτά δυσχεραστήμενος.

—Διά να παληώση, πατέρα.

—Διά να παληώση; . . .

—Ναι, γιατί ό δδάσκαλος μου ειπε ότι τó βιολι σου παιδ παλαιό είνε, τόσο και πεύ καλό είνε.

'Εστάλη υπό τῆς Ἀρρινοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

Συμψώνως πρός τó 10 άρθρον του Διοργανισμού του
« Ταμείου υπέρ τών άπόρων επίμελών μαθητῶν και μαθητριῶν », τήν πρώτην Κυριακήν του προσεχούς
Σεπτεμβρίου θα γείνη ή διανομή τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ
ΠΑΙΔΩΝ ως βραβείον πρός τους άριστεύσαντας κατά τας
εφετεινάς εξέτασεις άπόρους Έλληνοπαιδας. Οι έκτι-
μώντες τόν σκοπόν τῆς ίδρύσεως του Ταμείου τούτου και
επιθυμούντες να συνεισφέρωσι παρακαλοῦνται να πράξωσι
τούτο πρό τῆς ήμέρας τῆς διανομῆς (4 Σεπτεμβρίου ε. έ.).
Ἐκ τών έπαρχιῶν και τῶ έξωτερικοῦ δύνανται να στέλ-
λωσι τήν συνεισφοράν και διά γραμματευσίμου πάτης
έθνικότητος πρός τήν Διεύθυνσιν τῆς « Διαπλάσεως τών
Παιδών ».

της Μάρκας. Ἀπό τήν λύσην σου φαιίνεται έλησμόνησες να δουκλεισῆς εν τῇ έπιστολῇ σου τήν συνεισφοράν σου και τήν του Μάξ Μάρκμαν, περί ἧς μοι γράφεις.

Τι είνε αυτά που μου γράφεις, Μικρά Πεταλοῦδα; Και δέν έρωτάς αν καταδέχεται ό Ἰούλιος Κάισαρ να δημοσιεύσω ιδιόκας σου Πνευματικῆς Ἀσκήσεως με τó όνομά του; άφίνω δέ που καμμία άπ' αυτές δέν μου ήρσε. Ἐρώτησον και τόν Ἰούλιον Κάισαρα όταν θα πάτε σέδ λουτρόν να ιδῆς δέν συμφωνῆ μετ'ι μου; Ἀς ιδώμεν!

'Ο Διαδάμπων Ἀστῆρ και ό Ἐκτωρ ό Τρῶς παρακαλοῦνται να μοι γράψουν ποίους τόμους προτιμῶν να τους στείλω.

Πολύ ώραία είνε, Πετεινό, ή περιγραφή τῆς έπιστρο-
φῆς εις τήν πατρίδα σου, από τήν όποιαν λείπεις από τόν Σεπτέμβριον. Μόλις άτελειώσας τας εξέτασεις σου και άμέ-
σως έπέταξες εκεί. Τό πιστεύω ότι με συνεκίνησες με
τήν τρυφερότητα με τήν όποιαν περιγράφεις πῶς σου έφά-
νη τó σπήτι σας; πῶς σε άγκάλιασε και σ' έφιλησε ή
μητέρα σου, τδδελφάκια σου, όλοι; ό! τίποτε εις τόν κό-
σμον δέν είνε τόσον ώραϊόν όσον τó να έπιστρέφῃ κα-
νεῖς από τήν ξενιτιά, εκεί όπου έγεννήθη, εκεί όπου τόν
περιμένουν όλοι τόν αγαποῦν και όσους αγαπᾶ. Δέν είνε
άλθθεια, Πετεινό!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ άσπάζεται τους φίλους της Ρίγαν
Φεραϊόν, Τραντζαμίνι, Χρυσοστέφανον Ἀπόλλωνα,
Φλογοράν Ἀκτίνα, Ἀριέτταν Ἐργέντη, Ἀλέξανδρον
Μπιδλον, Κόσσυφον τῶν Μηλεῶν, Ἀτρούμητον Κουλι-
γριορον, Μικρόν Μάντιν, Μέγαν Νασολόβον Βορα-
πάτην, Ὀρφά, Ἄριστ. Διαμαντόπουλον, Ἀειδέα
τῶν Μελανῶν Ἰθῶν, Δ. Π. Γρηγοριδῆν, Ἀηδόνα
εῶδ Ἀσσους, Χριστίαν τῆν Σουηδῆν, Ποητήν
Ἄλσποῦ, Ἀνατέλλουσαν Σελήνην.

Μά πῶς κρατᾶ ή καρδιά σου, Φιλόπατρι Ἑλλην,
να μου λέγῃς τόσον σκληροῦς λόγους; « Φαίνεται ότι
ήμᾶς τοῦς εἰς Αἰγύπτῳ Ἑλληνοπαιδας δέν μας
αγαπᾶς σαν εἰς ἄλλα Ἑλληνοπόλια. » Ἄ! πόσον
πικραίνομαι όταν καμμία φορά λαμβάνω τέτοια γράμ-
ματα. Ἐγῶ όλους τοῦς Ἑλληνοπαιδας, όπου και αν εἰρί-

σκονται, τοὺς ἀγαπῶ ἔξισου καὶ μὲ ὄλην μου τὴν καρδίαν. Διὰ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ μάλιστα αἰσθάνομαι μίαν ἰδιαίτην συμπάθειαν, διότι πότε μὲ τὸν Ἀραμπῆ, πότε μὲ τὴν χελερὰν εὐρίσκονται αἰωνίως σὲ βράσανα. Καὶ ἔπειτα πῶς λέει ὅτι δὲν εἰς συλλογίζομαι; Δὲν σοῦ ἔστειλα ἀσπασμοὺς μὲ τὸ φύλλον τοῦ Φεβρουαρίου;

Ἰοῦ διατί δὲν μοῦ ἔγραφε τόσον καιρὸν ἡ Τσάτσα Γελαστή; διότι, λέγει, τὴς εἶχε συμβῆ καί τι πολὺ λυπηρὸν, τόσον λυτηρὸν ποῦ ἂν ἔλεγε πῶς εἶνε Γελαστή, θὲ ἦτο ψεῦμα· ὅταν ὅμως εἶδεν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ Ἰουλίου ὅτι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ δὲν τὴν ἐλησμόνησεν, ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, ἠσθάνθη κολλῆν χαρὰν καὶ ἐγέλασαν ἰγίγακι τὰ χεῖλη τῆς· τότε λοιπόν, εἶπεν, ἀφοῦ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μοῦ ἔφερε τὴν χαρὰν στήν καρδίαν μου καὶ μ' ἔκαμε νὰ εἶμαι πάλιν γελαστή σὰν πρῶτα, θὲ τῆς γράψω σήμερα νὰ

τὴν εὐχαριστήσω καὶ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ προσφέρῃ τοὺς ἀσπασμοὺς μου καὶ εἰς τὴν Πρωτόπειρον Μέλιον σὰν ποῦ ἔγινεν ἡ ἀφορμὴ νὰ μὲ θυμηθῆ.

Ἀπὸ τοῦ παιδικῶν πνεῦμα ποῦ μοῦ ἔστειλες, Κοσμοπολίτα, μοῦ ἀρέσει τὸ ἐν καὶ θὲ τὸ δημοσιεῖσθαι πνευματικὰς ἀσκήσεις ὅμως στείλῃ μου ἄλλας, διότι αὐτὰς τὰς ἔχω δημοσιεύσει ἄλλοτε. Τὰ αὐτὰ λέγω καὶ πρὸς τὸν Π. Σ. Σ.

Εἶπα ψευδῶνυμα μὴ συνοδευόμενα καὶ μὲ τὸ ἀληθὲς ὄνομα δὲν τὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν. Ἄς μὴ παραπονῶνται λοιπὸν ὅσοι δὲν βλέπουν μεταξὺ τῶν λυτῶν τὸ ψευδῶνυμῶν τῶν μόνου τῶν πταιῶν.

Ὁ συλλαβόγραφός σου ἐπὶ τῆς λέξεως Περιάνδρος ἔχει δημοσιευθῆ, Δόρα δ' Ἰσραῖλ, στείλῃ μου ἄλλα ἀνάκτοτα αἰνίγματα, καὶ θὲ τὰ δημοσιεύσω εὐχαρίστως.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

109. Ἑλλητισύμφωνον. δ' — α'δ' — ε''ω'ο' — ο' — δ'ο' — *ει'·'ιε — δ'ο', — δ' — ε' — α'δ' — δ'α' α'ι — α' — *ω'ι'·'η' — ε' — ια' — η'ε'α'.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐπιφανίου Βαρβίου.

110. Συλλαβόγραφος.

Ἄρβρον εἶνε τὸ πρῶτόν μου, καῦρον τὸ δευτέρον μου, Κ' ἕκαστος τῶν δακτύλων σου φέρει τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κράτους...

111. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε δίφθογγος, τὸ δευτέρον μου γράμμα, τὸ τρίτον μου φθίμος, τὸ σύνολόν μου Κράτος Ἑσπεριακόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φιλετήμου Τρυγῶνος.

111. Συλλαβόγραφος. Τὸ σύνολόν μου ἦτο βασιλεὺς ἀρχαῖος πρωτεύουσι, ἥς τὸ ἦμισον εἶνε τὸ πρῶτόν μου, τὸ δευτέρον μου δὲ μετὰ τοῦ τρίτου μου ἐνούμενον ἐλέθει.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μάρκου Βασιλείου.

113. Λεξιγράφος. Μὲ κεφαλῆν εἶμαι νῆσος, ἔνευ κεφαλῆς εὐρίσκομαι εἰς τὸ ποῖμνον.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀηδόνος τοῦ Ἰάσου.

114. Λεξιγράφος.

Τὴν ζωὴν σου μετρώ, ὅπως εἶμ' ἂν μ' ἀφήσῃς· εἰς τὰ ὕψη πετώ, ἂν μ' ἐν γράμμα μ' ἀφήσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ κ. Ι. Καρματίτου.

115. Λεξιγράφος.

Ἄν καὶ τὸ ὄλον μου ὀλοῦ τρωπὴν ἔπικαν καὶ ὄνων, Ἀκέφαλον ἂν μένω, Πρωτεύουσα θὲ γείνω

Μεγὰλη καὶ τὴν σήμερον, μεγίστη πρὸ αἰῶνων.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος τοῦ Βοναπάρτου.

116. Αἰνίγμα. Τὶ πρᾶγμα δακρύζει, ἀλλὰ δὲν κλαίει;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑρμού Φιτακού.

117. Αἰνίγμα. Ἐχει λακρὸν ἀλλὰ δὲν τὸν κινεῖ· ἔχει στόμα, ἀλλὰ δὲν ἔχει ὀδόντας· ἔχει κοιλίαν, ἀλλὰ δὲν τρώγει. — Τὶ εἶνε;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Τσάτσα Γελαστή.

118. Παίγνιον. Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀνωθέντων λέξεων τοῦ: βραδύνω, ποδιάς, ἐχθρός, μωθήμενος, γέρον, γημερία, σπάταλος, εὐθός, ψεύθος, σκοτεινός, ἀμελής, φῶς, σχηματισμὸν γυναικῶν π.

Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Χαρίτων τοῦ Θεοῦ.

119. Ἐρώτησις. Ποία λέξις τραυλλάθος γραφομένη μὲ δύο μόνον εἰδῶν ψηφία, καὶ ἀναγινωσκόμενη εἶτε ἀπὸ τὴν ἀρχῆν, εἶτε ἀπὸ τὸ τέλος τῆς μένει ἡ αὐτή;

Ἐστὴν ὑπὸ δ. Βεσταλιάνου.

120. Λεγοπαίγνιον. Ποία λέξις γράφεται μὲ Σ;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰάγα τοῦ Φερραίου.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν.

121. Question arithmétique

Quelle ressemblance y a-t-il entre un pain et un ivrogne?

ΑΥΣΕΙΣ

87. Διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἐπιμονῆς οἱ ἄνθρωποι φθάνουσι εἰς τὸ τέλος τοῦ σκοποῦ τῶν, οἱ δὲ ἀμελεῖς καὶ οἱ ὀκνηροὶ μένουσι ἀμαθεῖς καὶ ἀνάητοι. — 88. Ἀ-φῆ. — 89. Βικτωρ-λα. — 90. Φιτακού (Ψ, Τ, Κῶς). — 91. Ἀ-θῆ-ναι. — 92. Ψάμμος-ἄμμος. — 93. Πύρρος. ἦρος. — 94. Πόρος, σπόρος. — 95. Ρόδος, ῥόδον. — 96. Τὸ σκότος. — 97. Ὁ σάλιαγκας. — 98. Ἄν γράψῃ πᾶς λέξεις· κῶκικια γράμματα. — 99. Ἀριστοτέλης. — 100. Δίδωμεν ἀπὸ ἐν εἰς τοὺς τέσσαρας καὶ τὸ πέμπτον μαζὶ μὲ τὸ πᾶστον εἰς τὸν πέμπτον. — 101. Κατὰ τὴν κατάληξιν ὄνος. — 102. Ἄλ-λεπ-άλ-λη-λος. — 103. Τὴν ἄρκτον. — 104. Τὰ χαμαί-μηλα. — 105. Διότι δὲν ἔχουν ἔξοδον. — 106. Ὅταν δὲν ἔχωμεν μεράλα. — 107. Ὁ ἔργονος ἐκαλεῖτο Ἰσίδωρος· καὶ ἡ μάμημ τῷ ἔλεγε: Ἰσίδωρε, μὴ φῶς ὄλα τὰ μήλα (Ι, σι, δο, με, μι, φα, σολ, λα, Τ, μι, λα). — 108. Récit (re, si).

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Ἀρχαῖος 11. — Ἀειδίος τῶν Μελῶν Ἰβάν 13. — Ἀηδὸν τοῦ Ἰάσου 7. — Ἀκροπόλις Ἰσθμίου 7. — Ἀνδρουλίτης Κωνσ. 7. — Ἀνώγιος Αἰγύψου 7. — Ἀπέρης Νικη 10. — Ἀργέντιο Ἄριστα 5. — Ἀρρις 8. — Ἀσκή τῆς Μάρης 7. — Ἀσπίδας 7. — Ἀσπίδας Κωνσταντῆς 11. — Ἀχιλλεύς 3. — Βασανίτης Χρ. 7. — Βάρα τοῦ Ὀκρίπου 7. — Βικρατόπουλος Ἄρον 4. — Δόρα δ' Ἰσραῖλ 17 καὶ 10. — Ἐλαφρὸ Ἄνατος 7 καὶ 17. — Ἐκωνός Παρθένος 13. — Ζεφείρης Ἀφρ. 13. — Ζωὴ Ἀσων. Χ. 12. — Θεοφάνη Ἐλευθ. καὶ 21. 10. — Ἰωλδὸς Κίππος 11 καὶ 13. — Καραβὴ Ἰωάννα 12. — Καραγεωργίδης 1. 1. — Καραβὴ Ἀϊκατ. Μ. — Καραμπίτης Κωνσ. 1. 11. — Καρδινάκης Ριζελί 9. — Κάρλος ὁ Μάρτιλος 10. — Καροβάκος Σουλ. Γ. — Καστανόπουλος Δημ. Α. 2. — Κίρην 13. — Κοσμοπόλις 11. — Κόσσοπος τῶν Μηλιῶν 13. — Κουτῆν Σπου. Α. 3. — Κουκουβίος 3. — Κραζόπουλος Νίος 3. — Κύρη [?] 10. — Μαχαρίκουλος Γεώργιος Β. 5. — Μάξ Νάρονα 7. — Μάστρον Πηλῶν 7. — Μαυροπούδης Ἄλεξ. 3. — Νίγας Ναπολίου Βοναπάρτης 20. — ΝΙΔας Ἄετος 3. — Νεντῆς Ἄλεξ. Ρρ. 2. — Μικρὰ Περστέρα 3. — Μικρὰ Πατάουδα 10 καὶ 13. — Μικρὸς Μάντις 10. — Μικρὸς Μπέλλος 15. — Μικρὸς Φιλόσοφος 4. — Νεφρώτιστο; 3. — Οικονόμου Κωνσ. Α. 3. — Ὀρξίδης 7. — Πανδώρα 13 (1) — Παπαδάκη Κορίνθα 1. — Παπαδάκη Τραπεζῶν 1. — Παπαναθανάου Σπρ. Κ. 10. — Πλασχος Κορκορῆν 13. — Ποικιλὴ Ἄλπει 2. — Πρωτεύουσις Μήλισσα 6 καὶ 17. — Ποσειδὼν 4. — Ρήγας ὁ Θεράσιος 3. — Σαρραγιάνης Ρ. 1. 9. — Σκόλις Παναγ. Ερ. 10. — Σπορίων Ἰάκωβ, 11 καὶ 9. — Σπυρίδης Ἰωάν. 9. — Σώσαρ Ἐλιου Θεοδ. 2. — Τζακὴ Μαρία 11 καὶ 9. — Τριπὸς Κωνσταντινουπόλεως 9 καὶ 5. — Τσακιστάς 1. — Τσάτσα Γελαστή 12. — Τσιφός τοῦ Πηλαγίου 3 καὶ 10. — Ἰπσοκίτης τῆς Βραζιλίας 7. — Φιλέτης Τρυγῶν 1. — Χουὴν Ἀσπασίου 15. — Χριστὸς ἡ Σουζέτ 6 καὶ 3. — [Τὰ ὀνόματα τῶν ἰστών ἐν αὐτῇ ἀύσει ἀληφθησαν μετὰ τὴν 3 Ἰουλίου θὲ δημοσιεύθησι εἰς τὸ προσεχὲς τῆρος.]